

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

1) Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że pozwana naruszyła art. 2 i art. 30 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE, w zakresie, w jakim:

- informacje dotyczące złożenia oferty nie zostały udostępnione wszystkim uczestnikom procedury udzielania zamówień publicznych w ten sam sposób i nie były tej samej jakości;
- wybrany oferent otrzymał informacje w sposób dyskryminacyjny, co dało przewagę, ponieważ mógł poprawić swą ofertę; oraz
- procedura negocjacyjna została przeprowadzona w taki sposób, że pozwana wywarła wpływ na wynik procedury żądając dodatkowych informacji lub wyjaśnień tylko od niektórych uczestników, naruszając tym samym zasadę niedyskryminacji i jawności.

(¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych za roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2011 r. — Symfilios przeciwko FRA

(Sprawa T-397/11)

(2011/C 282/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Symfilios (Nikozja, Republika Cypru) (przedstawiciel: L. Christodoulou, adwokat)

Strona pozwana: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 23 maja 2011 r. o przyznaniu pierwszej umowy ramowej w przetargu F/SE/10/03 — część 12 Cypr spółce First Elements, a drugiej umowy ramowej — spółce Symfilios;
- obciążenie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi jeden główny zarzut, w ramach którego twierdzi, że agencja nie uzasadniła swej decyzji.

Skarżąca kwestionuje ponadto istotę oceny ofert przetargowych, twierdząc, że była ona arbitralna, nierozsądna i bezprawna.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2011 r. — Banco Santander y Santusa przeciwko Komisji

(Sprawa T-399/11)

(2011/C 282/71)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco Santander, SA (Santander, Hiszpania), Santusa Holding, SL (Boadilla del Monte, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro i R. Calvo Salinero i M. Muñoz de Juan, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie i uwzględnienie argumentów przemawiających za stwierdzeniem nieważności przedstawionych w niniejszej skardze i w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji, który kwalifikuje art. 12 ust. 5 TRLIS [hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych] jako pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim stwierdza ona, że art. 12 ust. 5 TRLIS zawiera elementy pomocy państwa, wówczas gdy stosowany jest do nabycia większościowych udziałów;
- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności art. 4 w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim zastosowanie odzyskania pomocy w odniesieniu do transakcji zawartych przed opublikowaniem w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej ostatecznej wersji decyzji, której dotyczy niniejsza skarga (Dz.U. UE z 21.5.2011);
- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 a w dalszej kolejności art. 4 w zakresie, w jakim odnosi się on do transakcji przeprowadzonych w Meksyku, Stanach Zjednoczonych i w Brazylii oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji C(2010) 9566 z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że Komisja dopuściła się oczywistego naruszenia prawa w ocenie pojęcia selektywnego charakteru i w kwalifikacji rozpatrywanego środka jako pomocy państwa.

— Skarżąca uważa, że Komisja nie udowodniła, iż sporny przepis podatkowy faworyzuje „niektóre przedsiębiorstwa lub produkcję określonych towarów”. Komisja ogranicza się do przyjęcia, iż przepis ten ma selektywny charakter z tego powodu, iż ma zastosowanie tylko do nabycia udziałów w spółkach zagranicznych (w tym konkretnym przypadku w państwach trzecich niebędących członkami UE) a nie w spółkach krajowych. Strona skarżąca uważa, iż rozumowanie to jest błędne i ogólnikowe. Okoliczność, iż stosowanie spornego przepisu, podobnie jak jakiegokolwiek innego przepisu podatkowego, oparte jest na spełnieniu określonych obiektywnych przesłanek, nie czyni selektywnym samo przez się *de iure* lub *de facto* danego środka. Hiszpania przedstawiła dowody wskazujące na to, że jest to przepis ogólny, mający zastosowanie, *de iure* i *de facto*, do wszystkich przedsiębiorstw zobowiązanych z tytułu zapłaty hiszpańskiego podatku od osób prawnych, niezależnie od ich wielkości, charakteru, sektora, do którego należą, oraz ich genezy.

— W drugiej kolejności, *prima facie* odmienne traktowanie ustanowione w art. 12 ust. 5 TRLIS, który w żaden sposób nie ustanawia mającej selektywny charakter korzyści, służy zrównaniu pod względem podatkowym wszystkich transakcji nabycia udziałów, niezależnie od tego, czy są one krajowe, czy zagraniczne. W państwach trzecich występują poważne przeszkody dla dokonywania połączeń uniemożliwiające w praktyce ich przeprowadzanie; z kolei połączenia są możliwe na szczeblu krajowym i przyznano w ich przypadku możliwość amortyzacji finansowej wartości firmy. Artykuł 12 ust. 5 TRLIS skutkuje jedynie rozszerzeniem tej możliwości na nabycie udziałów w spółkach państw trzecich, która to transakcja stanowi najbliższy funkcjonalny — i możliwy — odpowiednik połączeń krajowych i dlatego należy do struktury i logiki hiszpańskiego systemu.

— Komisja niesłusznie stwierdza, że nie istnieją przeszkody dla transakcji łączenia z przedsiębiorstwami państw trzecich i skutkiem tego błędnie ustanawia system referencji konieczny dla wykazania selektywności, nie uwzględniając argumentów neutralności podatkowej. W szczególności błędnie ocenia transakcje przeprowadzone w Stanach Zjednoczonych, Brazylii Meksyku.

— Tytułem żądania ewentualnego należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji przynajmniej w przypadkach przejścia kontroli większościowej przedsiębiorstw państw trzecich, w okolicznościach porównywalnych do połączeń krajowych i w związku z tym do struktury i logiki hiszpańskiego systemu.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa na etapie określenia beneficjenta przepisu.

— tytułem żądania ewentualnego, przy założeniu, że art. 12 ust. 5 zawiera elementy pomocy państwa, *quod non*,

skarżąca podnosi, że, aby ustalić, jakie podmioty są beneficjentami ewentualnej pomocy, Komisja powinna była przeprowadzić wyczerpującą analizę ekonomiczną. Skarżąca twierdzi, że beneficjentami pomocy (w postaci nadmiernej ceny zakupu udziałów) są zbywający udziały, a nie, jak twierdzi Komisja, stosujące ten środek przedsiębiorstwa hiszpańskie.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogólnej zasady prawa ochrony uzasadnionych oczekiwań w odniesieniu do sposobu w jaki ustalony został czasowy zakres zastosowania nakazu odzyskania.

— tytułem żądania ewentualnego i w przypadku uznania, że art. 12 ust. 5 TRLIS stanowi pomoc, Komisja narusza orzecznictwo sądów Unii poprzez czasowe ograniczenie zastosowania zasady uzasadnionych oczekiwań do publikacji decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego (21.12.2007) i w związku z tym nakazując odzyskanie w odniesieniu do tych transakcji, jakie miały miejsce po tej dacie (z wyjątkiem większościowych transakcji nabycia dokonanych w Indiach i w Chinach, w odniesieniu do których rozszerza ochronę uzasadnionych oczekiwań do dnia 21.5.2011 r., będącego dniem publikacji ostatecznej decyzji, uznając, że w tych przypadkach istniały wyraźne przeszkody prawne dla połączeń międzynarodowych).

— skarżąca podnosi, że zgodnie z praktyką Komisji i z orzecznictwem wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego nie przesądza o charakterze środka, co oznacza, że wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego nie może stanowić *dies ad quem*, lecz dzień ten powinien pokrywać się w każdym razie z dniem publikacji ostatecznej decyzji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

— ponadto ograniczenia materialnoprawne, jakie nałożono w zaskarżonej decyzji na ochronę uzasadnionych oczekiwań przyznana między zastosowaniem decyzji o wszczęciu [postępowania] i decyzji ostatecznej poprzez jej ograniczenie do transakcji większościowych w Chinach i w Indiach są nieuzasadnione. Ta ochrona uzasadnionych oczekiwań powinna obejmować zgodnie z orzecznictwem wszystkie transakcje w jakimkolwiek państwie trzecim.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2011 r. — Altadis przeciwko Komisji

(Sprawa T-400/11)

(2011/C 282/72)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Altadis, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero, abogados i M. Muñoz de Juan, abogada)

Strona pozwana: Komisja Europejska